

*Sygn. akt X U 570/16*

## WYROK

### W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 października 2018 r.

**Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu X Wydział Pracy  
i Ubezpieczeń Społecznych**

w składzie następującym:

**Przewodniczący:** SSR Marcin Szajner

**Protokolant:** Dominika Gorząd

**po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 października 2018 r. we W.**

**sprawy z odwołania A. S.**

**od decyzji Komendanta Wojewódzkiego Policji we W. nr (...)**

**z dnia 18 sierpnia 2016 r. znak: (...)**

**w sprawie A. S.**

**przeciwko Komendantowi Wojewódzkiemu Policji we W.**

**o jednorazowe odszkodowanie**

**I. zmienia zaskarżoną decyzję Komendanta Wojewódzkiego Policji we W. nr (...) z dnia 18 sierpnia 2016 r. znak: (...) w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy A. S. prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu choroby pozostającej w związku ze służbą w Policji w wysokości 10% (dziesięć procent) uszczerbku na zdrowiu w kwocie 7.800 zł (siedem tysięcy osiemset złotych);**

**II. w pozostałym zakresie odwołanie oddala;**

**III. zasądza od strony pozwanej na rzecz wnioskodawcy kwotę 360 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w sprawie;**

**IV. pozostałe koszty postępowania zalicza na rachunek Skarbu Państwa.**

## UZASADNIENIE

**Decyzją nr (...) z dnia 18 sierpnia 2016 r.** (sygn. (...)) Komendant Wojewódzki Policji we W. odmówił wnioskodawcy A. S. prawa do jednorazowego odszkodowania pieniężnego z tytułu choroby pozostającej w związku ze szczególnymi warunkami lub właściwościami służby w Policji.

**W uzasadnieniu** Komendant Wojewódzki Policji we W. wskazał, że ze zgromadzonego postępowania dowodowego wynika, że A. S. od dnia 1 maja 1988 r. wykonywał obowiązki technika kryminalistyki K. w W.. Praca ta była źródłem stresu, powodując długotrwałe napięcie nerwowe, skutkujące korzystaniem z pomocy lekarza psychiatry. W dniu 3 listopada 2015 r. wnioskodawca zgłosił się do Rejonowej Komisji Lekarskiej MSW we W. celem ustalenia stanu zdrowia i zdolności fizycznej i psychicznej do kontynuacji służby w Policji. Komisja Lekarska wydała Orzeczenie nr (...), w którym stwierdziła, że stopień zaburzeń nerwicowych powoduje trwałą niezdolność do służby, zaliczając

funkcjonariusza do III grupy inwalidzkiej i przyznała związek zaistniałej choroby ze służbą w Policji. Z dniem 26 lutego 2016 r. funkcjonariusz został zwolniony ze służby. W dniu 29 lutego 2016 r. wnioskodawca zgłosił się do Rejonowej Komisji Lekarskiej celem określenia uszczerbku na zdrowiu w związku ze szczególnymi warunkami lub właściwościami służby. Komisja Lekarska wydała orzeczenie nr (...), w którym stwierdziła, że leczone schorzenie nie pozostaje w związku ze szczególnymi warunkami lub właściwościami pełnionej służby, w konsekwencji czego nie przyznała procentowego stopnia uszczerbku na zdrowiu funkcjonariusza. Centralna Komisja Lekarska Skład Orzekający w P., działająca wskutek odwołania wnioskodawcy od orzeczenia Rejonowej Komisji Lekarskiej, wydała orzeczenie (...), w którym wskazała, iż nie znalazła podstaw do zmiany zaskarżonego orzeczenia i utrzymała je w mocy. Jednocześnie Centralna Komisja Lekarska stwierdziła, że schorzenie nie figuruje w wykazie schorzeń związanych ze szczególnymi warunkami i właściwościami służby. Tymczasem w myśl art. 2 pkt 1 ustawy o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadku lub choroby pozostających w związku ze służbą, odszkodowanie przysługuje funkcjonariuszowi, który doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu wskutek wypadku lub choroby. Za chorobę uznaje się chorobę spowodowaną działaniem czynników szkodliwych występujących w środowisku służby albo chorobę, która została wymieniona w wykazie chorób pozostających w związku z pełnieniem służby.

**Odwołanie od powyższej decyzji wniosł A. S.**, zaskarżając decyzję w całości i wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie odwołującemu prawa do jednorazowego odszkodowania w wysokości 30 000 zł, a także o zasądzenie od strony pozwanej na rzecz odwołującego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych (k. 3 – 4).

**W uzasadnieniu** wnioskodawca podniósł, że zaskarżona decyzja została oparta na błędnych ustaleniach faktycznych, w szczególności mylnym przyjęciu, że schorzenie odwołującego nie mieści się w wykazie chorób, których stwierdzenie uprawnia do jednorazowego odszkodowania. Odwołujący zarzucił, że orzeczenie Centralnej Komisji Lekarskiej nie uwzględnia całokształtu zgromadzonej w sprawie dokumentacji medycznej. Z dokumentacji lekarskiej wynika zaś, że wnioskodawca był leczony w szpitalu MSW z rozpoznaniem zespołu neurastenicznego z zaburzeniami lękowymi. Tymczasem organ orzekający przyjął wyłącznie jedno schorzenie – zespół neurasteniczny, pomijając zupełnie pozostałe schorzenia uprawniającego odwołującego do żądania odszkodowania i ustalenia trwałego uszczerbku na zdrowiu spowodowanego szczególnymi warunkami służby.

**W odpowiedzi na odwołanie** Komendant Wojewódzki Policji we W. **wniósł o oddalenie odwołania**, podtrzymując argumentację zaprezentowaną w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji (k. 8, 9).

#### **Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:**

Odwołujący A. S. od dnia 1 maja 1988 r. wykonywał obowiązki w (...) w W., w tym od 2000 r. zajmował stanowisko technika kryminalistyki.

Praca technika kryminalistyki wiązała się dla wnioskodawcy ze stałym, natężonym stresem. Stres ten wiązał się ze świadomością, że technik, który odpowiada za zabezpieczenie śladów, nie może na miejscu zdarzenia popełnić żadnego błędu. Niekiedy zdarzało się, że wnioskodawca musiał wykonywać nie tylko swoje obowiązki związane z zabezpieczeniem śladów, ale także panować na ładem na miejscu zdarzenia, w szczególności nad przedstawicielami mediów. Stres wywoływał u wnioskodawcy także widok i zapach rozkładających się ciał. W sekcji zwłok wnioskodawca uczestniczył średnio dwa razy w tygodniu.

Relacje panujące między wnioskodawcą a przełożonymi w (...) w W. także były dla wnioskodawcy źródłem stresu. Odwołujący czuł się traktowany przez przełożonych w sposób niegodny.

W 2009 r. wnioskodawca pracował na miejscu zbrodni dotyczącej brutalnego zabójstwa dziewczynki. Wnioskodawca znał zarówno ofiarę, jak i sprawcę. Po tym zdarzeniu wnioskodawca zaczął miewać koszmary senne, słyszał nieistniejące wezwania do pracy, budził się w nocy, nie mógł spać. Miewał biegunki na tle nerwowym. W 2010 r. wnioskodawca zaczął zauważać u siebie nadmierne rozdrażnienie, rozemocjonowanie, nerwowość, bał się odebrać

telefon z pracy w trakcie pobytu w domu. U wnioskodawcy doszło do utraty zainteresowań, pogorszenia sfery seksualnej, utraty chęci do życia, pojawiły się trudności decyzyjne. Następnie pojawiła się u odwołującego niechęć do przychodzenia do pracy, zubożenie. Sam widok budynku Komendy Miejskiej Policji w W. budził niechęć i stres u wnioskodawcy.

W latach 2012 – 2014 odwołujący leczył się w (...) w J. z rozpoznaniem innych zaburzeń nerwicowych. W okresie od marca do kwietnia 2015 r. A. S. przebywał na Oddziale Nerwic w C., gdzie rozpoznano zespół neurasteniczny z komponentem lękowo – depresyjnym. Po wyjściu ze szpitala wnioskodawca przebywał na zwolnieniach lekarskich, bowiem odczuwał pogorszenie stanu zdrowia. Wnioskodawca miał trudności z panowaniem nad emocjami, zdarzało mu się rzucać przedmiotami bez powodu, był opryskliwy, wulgarny, co przekładało się na trudności w relacjach z rodziną. Zdarzało się, że odwołujący przez kilka dni nie wychodził z mieszkania, odczuwał ciągle zmęczenie i nadmierną męczliwość nawet prostymi czynnościami.

Od kwietnia 2015 r. lekarzem prowadzącym wnioskodawcę jest M. A., który leczy wnioskodawcę farmakologicznie. Powodem zgłoszenia się wnioskodawcy do M. A. były objawy z kręgu depresyjno – lękowego z somatyzacją, czyli objawami nerwicowymi ze strony ciała (ból w nadbrzuchu, biegunka). Obecnie wnioskodawca kontynuuje leczenie w gabinecie psychiatrycznym. U wnioskodawcy w dalszym ciągu pojawia się niepokój w trudniejszych zadaniowych sytuacjach życiowych.

W dniu 3 listopada 2015 r. A. S. zwrócił się do Rejonowej Komisji Lekarskiej MSW we W. celem ustalenia stanu zdrowia i zdolności fizycznej i psychicznej do kontynuacji służby w Policji. Orzeczeniem nr (...) z dnia 3 listopada 2015 r., wydanym celem ustalenia stanu zdrowia i ustalenia zdolności fizycznej i psychicznej do służby, (...) we W. rozpoznała u wnioskodawcy zaburzenia neurasteniczne znacznie upośledzające zdolności adaptacyjne – utrwalone, stan po dawnych urazach skrętnych kolana lewego, bez trwałych następstw, chorobę wrzodową opuszki dwunastnicy dawno przebytą, i orzekła, że wnioskodawca jest trwale niezdolny do służby w Policji, zaliczając badanego do III grupy inwalidzkiej. (...) we W. ustaliła, że istnieje związek schorzenia (zaburzeń neurastenicznych) ze szczególnymi warunkami lub właściwościami służby.

W orzeczeniu nr (...) z dnia 29 lutego 2016 r., wydanym w celu określenia uszczerbku na zdrowiu w związku ze szczególnymi warunkami lub właściwościami służby, (...) we W. rozpoznała u wnioskodawcy zespół neurasteniczny (F 48.0) i stwierdziła, że nie istnieje związek schorzenia ze szczególnymi warunkami lub właściwościami służby, nadto że nie zachodzi u wnioskodawcy uszczerbek na zdrowiu.

A. S. wniósł odwołanie od orzeczenia z dnia 29 lutego 2016 r.

Orzeczeniem Centralnej Komisji Lekarskiej MSW Składu Orzekającego w P. nr (...) z dnia 25 maja 2016 r. utrzymano w mocy zaskarżone orzeczenie.

W dniu 30 czerwca 2016 r. A. S. skierował do Komendanta Wojewódzkiego Policji we W. wniosek o przyznanie jednorazowego odszkodowania z tytułu choroby pozostającej w związku ze szczególnymi warunkami lub właściwościami służby.

Decyzją nr (...) z dnia 18 sierpnia 2016 r. Komendant Wojewódzki Policji we W. odmówił wnioskodawcy A. S. prawa do jednorazowego odszkodowania pieniężnego z tytułu choroby pozostającej w związku ze szczególnymi warunkami lub właściwościami służby w Policji.

A. S. nie jest chory psychicznie w rozumieniu psychozy endogennej, nie jest upośledzony umysłowo, nie stwierdza się u niego obniżenia sprawności funkcji poznawczych w rozumieniu otępienia. Osobowość wnioskodawcy jest zwarta. Obecnie u wnioskodawcy rozpoznaje się zaburzenia emocji, rytmów dobowych, funkcjonowania. Zaburzenia te, diagnozowane początkowo jako zaburzenia neurasteniczne, a następnie zaburzenia adaptacyjne, mają związek przyczynowy ze szczególnymi warunkami i właściwościami służby w Policji.

Wnioskodawca cierpi na zaburzenia lękowe (w szczególności zaburzenia depresyjno – lękowe) w zespole stresu pourazowego (...)/ (...) bez kryterium czasu służby, wywołane szczególnymi warunkami lub właściwościami służby, takimi jak: wydarzenie o charakterze katastrofalnym, wyjątkowo zagrażającym życiu i zdrowiu psychicznemu, reakcja na ostry stres powodujący kryzys psychiczny, odroczone lub przedłużone w czasie, wystąpienie objawów po krótkiej przerwie od zadziałania czynnika stresogennego (poz. 27 pkt 1 załącznika nr 1 do rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26 czerwca 2014 r. w sprawie ustalania uszczerbku na zdrowiu funkcjonariuszy Policji, Straży Granicznej, Państwowej Straży Pożarnej i Biura Ochrony Rządu; Dz.U. z 2014 r. poz. 866).

Uszczerbek na zdrowiu wnioskodawcy wywołany zespołem stresu pourazowego wynosi 10 % (poz. 210 załącznika nr 2 do rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26 czerwca 2014 r. w sprawie ustalania uszczerbku na zdrowiu funkcjonariuszy Policji, Straży Granicznej, Państwowej Straży Pożarnej i Biura Ochrony Rządu; Dz.U. z 2014 r. poz. 866).

U wnioskodawcy nie zachodzi uszczerbek na zdrowiu z przyczyn neurologicznych.

### **Dowód:**

Decyzja Komendanta Wojewódzkiej Policji we W. nr (...)dn. 18.08.2016 r., sygn. (...) (k. 13)

Orzeczenie nr (...) (...)we W. z dn. 03.11.2015 r. (k. 14 – 17, 39 – 40)

Orzeczenie nr (...) (...) we W. z dn. 29.02.2016 r. (k. 18 – 21, 41 – 42)

Orzeczenie (...) z dn. 25.05.2016 r. (k. 22, 43)

Wniosek o przyznanie jednorazowego odszkodowania z dn. 30.06.2016 r. (k. 23)

Dokumentacja medyczna wnioskodawcy (k. 24 – 29, 54 – 55, 57 – 59, 62 – 76, 109 – 115)

Zeznania świadka M. A. (k. 100, 101; płyta CD)

Wyjaśnienia wnioskodawcy (k. 101, 102; płyta CD)

Opinia sądowo – psychiatryczna z dn. 02.06.2017 r. (k. 116 – 127)

Opinia biegłego sądowego specjalisty neurologa z dn. 12.09.2017 r.  
(k. 148 – 150)

Uzupełniająca opinia sądowo – psychiatryczna z dn. 20.01.2018 r.  
(k. 163 – 168)

Ustna uzupełniająca opinia sądowo – psychiatryczna z dn. 20.06.2018r. (k. 187; płyta CD)

Druga uzupełniająca opinia sądowo – psychiatryczna z dn. 27.07.2018 r. (k. 189)

Trzecia uzupełniająca opinia sądowo – psychiatryczna z dn. 25.09.2018 r. (k. 197 – 200)

### **W oparciu o powyższe ustalenia faktyczne Sąd Rejonowy zważył, co następuje:**

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie co do zasady, nie zaś co do wysokości dochodzonego jednorazowego odszkodowania.

W myśl art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 4 kwietnia 2014 r. o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadku lub choroby pozostających w związku ze służbą (Dz.U. z 2014 r. poz. 616) świadczenia

odszkodowawcze przysługują funkcjonariuszowi Policji, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Ochrony Państwa, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Służby Celno-Skarbowej, zwanemu dalej „funkcjonariuszem”, który doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu wskutek wypadku albo choroby.

Za chorobę uznaje się chorobę spowodowaną działaniem czynników szkodliwych występujących w środowisku służby albo chorobę, która została wymieniona w wykazie chorób pozostających w związku z pełnieniem służby, określonym w przepisach wydanych na podstawie art. 32 ust. 1 albo 2 (art. 4 ust. 1 cytowanej ustawy).

Za uszczerbek na zdrowiu doznany wskutek wypadku albo choroby, zwany dalej „uszczerbkiem na zdrowiu”, uznaje się: 1) stały uszczerbek na zdrowiu, przez który należy rozumieć takie naruszenie fizycznej lub psychicznej sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu nierokujące poprawy, albo 2) długotrwały uszczerbek na zdrowiu, przez który należy rozumieć takie naruszenie fizycznej lub psychicznej sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu na okres przekraczający 6 miesięcy, jednak rokuje poprawę (art. 4 ust. 2 cytowanej ustawy).

Stopień uszczerbku na zdrowiu ustala się w procentach, przy czym suma procentów uszczerbków ustalonych dla poszczególnych uszkodzeń nie może przekraczać 100% (art. 4 ust. 3 cytowanej ustawy).

Jednorazowe odszkodowanie przysługuje, jeżeli funkcjonariusz albo funkcjonariusz zwolniony ze służby: 1) doznał uszczerbku na zdrowiu lub zmarł wskutek wypadku w ciągu 3 lat od dnia wypadku; 2) doznał uszczerbku na zdrowiu wskutek choroby nie później niż w ciągu 3 lat od dnia zwolnienia ze służby; 3) zmarł wskutek choroby w ciągu 3 lat od dnia ustalenia uszczerbku na zdrowiu wskutek tej choroby, nie później jednak niż w ciągu 3 lat od dnia zwolnienia ze służby (art. 9 cytowanej ustawy).

Podstawę obliczenia wysokości jednorazowego odszkodowania stanowi przeciętne miesięczne wynagrodzenie w gospodarce narodowej w poprzednim roku, ogłaszane do celów emerytalnych w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, stosowane poczynając od drugiego kwartału każdego roku, przez jeden rok, zwane dalej „przeciętnym wynagrodzeniem” (art. 10 cytowanej ustawy).

Jednorazowe odszkodowanie przysługuje w wysokości 20% przeciętnego wynagrodzenia za każdy procent uszczerbku na zdrowiu (art. 11 ust. 1 cytowanej ustawy). Do ustalenia wysokości jednorazowego odszkodowania przyjmuje się przeciętne wynagrodzenie obowiązujące w dniu wydania decyzji przyznającej odszkodowanie (art. 13 ust. 1 cytowanej ustawy), zaś kwotę jednorazowego odszkodowania lub jego zwiększenia zaokrągla się do pełnych złotych w górę (art. 13 ust. 2 cytowanej ustawy).

Prawo do jednorazowego odszkodowania ustala się m.in. na podstawie orzeczenia komisji lekarskiej, o której mowa w art. 31 (art. 35 pkt 1 cytowanej ustawy). Decyzję w sprawie przyznania świadczeń odszkodowawczych wydaje się w terminie 30 dni od dnia wszczęcia postępowania (art. 37 ust. 1 cytowanej ustawy).

Od decyzji, o której mowa w art. 37 ust. 1, przysługuje odwołanie do sądu pracy i ubezpieczeń społecznych, na zasadach i w terminach określonych w przepisach ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. z 2018 r. poz. 155, z późn. zm.<sup>1)</sup>) (art. 38 ust. 1 cytowanej ustawy).

W zaskarżonej przez odwołującego decyzji nr (...) z dnia 18 sierpnia 2016 r. (sygn. (...)) Komendant Wojewódzki Policji we W. odmówił wnioskodawcy A. S. prawa do jednorazowego odszkodowania pieniężnego z tytułu choroby pozostającej w związku ze szczególnymi warunkami lub właściwościami służby w Policji, powołując się na orzeczenie Komisji Lekarskiej nr (...), w którym stwierdzono, że leczone schorzenie nie pozostaje w związku ze szczególnymi warunkami lub właściwościami pełnionej służby, oraz na orzeczenie (...) w P. (...), w którym utrzymano w mocy orzeczenie Komisji Lekarskiej i wskazano, że schorzenie nie figuruje w wykazie schorzeń związanych ze szczególnymi warunkami i właściwościami służby.

Z uwagi na medyczną naturę spornej okoliczności, o której mowa wyżej, jej wyjaśnienie wymagało wiadomości specjalnych i musiało znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłego sądowego.

Nie budziło zastrzeżeń Sądu ani żadnej ze stron stwierdzenie przez biegłego sądowego specjalistę z zakresu neurologii, iż u wnioskodawcy nie zachodzi uszczerbek na zdrowiu z przyczyn neurologicznych.

Jak zaś wskazała jednoznacznie w opinii głównej oraz opiniach uzupełniających biegła sądowa z zakresu psychiatrii, u wnioskodawcy rozpoznaje się zaburzenia emocji, rytmów dobowych, funkcjonowania. Zaburzenia te, diagnozowane początkowo jako zaburzenia neurasteniczne, a następnie zaburzenia adaptacyjne, mają związek przyczynowy ze szczególnymi warunkami i właściwościami służby w Policji. W ocenie biegłej dolegliwości wnioskodawcy rozpoczęły się w czasie pracy w Policji u wcześniej zdrowego człowieka i były reakcją na codzienne obowiązki i sytuacje interpersonalne. Zgodnie ze wskazaniem biegłej, wnioskodawca cierpi na zaburzenia lękowe (w szczególności zaburzenia depresyjno – lękowe) w zespole stresu pourazowego PTSD/STSW bez kryterium czasu służby, wywołanego szczególnymi warunkami lub właściwościami służby, takimi jak: wydarzenie o charakterze katastrofalnym, wyjątkowo zagrażającym życiu i zdrowiu psychicznemu, reakcja na ostry stres powodujący kryzys psychiczny, odroczone lub przedłużone w czasie, wystąpienie objawów po krótkiej przerwie od zadziałania czynnika stresogennego (poz. 27 pkt 1 załącznika nr 1 do rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26 czerwca 2014 r. w sprawie ustalania uszczerbku na zdrowiu funkcjonariuszy Policji, Straży Granicznej, Państwowej Straży Pożarnej i Biura Ochrony Rządu; Dz.U. z 2014 r. poz. 866).

Oceniając poziom uszczerbku na zdrowiu, jaki istnieje u wnioskodawcy, biegła wzięła pod uwagę postawione rozpoznanie oraz stan psychiczny opiniowanego, nasilenie dolegliwości, wpływ na codzienne funkcjonowanie, szanse na przyszłość, rodzaj rozstroju zdrowia, przebieg procesu leczenia, a także intensywność i długość dolegliwości. Biorąc powyższe pod uwagę biegła ustaliła, że uszczerbek na zdrowiu wnioskodawcy wywołany zespołem stresu pourazowego wynosi 10 % (poz. 210 załącznika nr 2 do rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26 czerwca 2014 r. w sprawie ustalania uszczerbku na zdrowiu funkcjonariuszy Policji, Straży Granicznej, Państwowej Straży Pożarnej i Biura Ochrony Rządu; Dz.U. z 2014 r. poz. 866).

Sąd w pełni zgadza się z wyrażonym przez biegłą w opiniach stanowiskiem, a przyjęte przez biegłą uzasadnienie uznaje za własne. W ocenie Sądu, wydane w sprawie opinie były rzetelne, oparte na dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy i badaniu wnioskodawcy i Sąd w pełni podzielił dokonane w nich ustalenia.

Biegłej nie można przede wszystkim odmówić umiejętności i kwalifikacji niezbędnych do sporządzenia opinii zgodnych z tezami dowodowymi zawartymi w postanowieniu dopuszczającym ten dowód. Zdaniem Sądu, biegła posiada wystarczającą wiedzę z dziedziny medycyny objętej zakresem przedmiotowym opinii. Biegła był zatem w stanie ustalić fakty potrzebne do sporządzenia opinii, dokonać ich właściwej, obiektywnej analizy, jak też wyprowadzić poprawne wnioski, pozostające w zgodzie z zasadami sztuki lekarskiej oraz wiedzą z zakresu danej dziedziny medycyny, a także z zasadami zwykłego doświadczenia życiowego przeciętnego człowieka. Taką ocenę kwalifikacji i umiejętności biegłej wspiera treść samych opinii. Trzeba przede wszystkim zwrócić uwagę na dokładne ujęcie omawianego przez biegłą zagadnienia. Przedstawiła ona swój wywód w logiczny, racjonalnie uargumentowany sposób. Starła się przy tym unikać formułowania arbitralnych, apriorycznych tez, lecz dochodziła do przedstawianych przez siebie wniosków w sposób stopniowy, odnosząc się do zebranych w aktach sprawy dokumentów medycznych oraz wyników przeprowadzonych badań podmiotowego i przedmiotowego, bądź też analizy dokumentacji medycznej. Opinia ta została zatem sporządzona nie na podstawie arbitralnej i formułowanej a priori oceny, lecz w oparciu o obiektywne i rzetelnie zebrany materiał badawczy (przy zastosowaniu wymaganych przy tego rodzaju schorzeniach metodach diagnostycznych), który potwierdzał prawidłowość wyrażonego przez biegłą sądu.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 grudnia 1990 r. (I PR 148/90, OSP 1991/11/300) stwierdził, iż sąd może oceniać opinię biegłego pod względem fachowości, rzetelności czy logiczności. Może pomijać oczywiste pomyłki czy błędy rachunkowe. Nie może jednak nie podzielać poglądów biegłego, czy w ich miejsce wprowadzać własnych stwierdzeń. Opinia biegłego sądowego podlega ocenie przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c. – na podstawie właściwych dla

jej przymiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażanych w niej wniosków.

Mając na względzie powyższe Sąd nie znalazł podstaw, by negować stanowisko biegłej, prezentowane przez nią w przedstawionej w sprawie opinii głównej oraz opiniach uzupełniających. Ze stanowiskiem biegłej zgodził się ostatecznie także wnioskodawca, po tym jak w opinii uzupełniającej biegła szczegółowo odniosła się do zgłaszanych przez wnioskodawcę zastrzeżeń. Odnosząc się zaś do zastrzeżeń sformułowanych przez stronę pozwaną wskazać należy, że omyłka ze strony biegłej dotyczyła nie stanu zdrowia wnioskodawcy i dokonanego rozpoznania (bowiem w każdej z opinii biegła rozpoznawała u wnioskodawcy te same zaburzenia), a jedynie mylnego określenia stopnia uszczerbku na zdrowiu wedle przepisów, które stosuje się do ubezpieczonych niebędących funkcjonariuszami. Po zwróceniu biegłej przez stronę pozwaną uwagi na powyższą omyłkę, biegła, podtrzymując zaprezentowaną ocenę medyczną dotyczącą stanu zdrowia wnioskodawcy, dokonała jedynie subsumpcji stanu faktycznego do odpowiednich przepisów prawa.

Biorąc zatem pod uwagę, że u wnioskodawcy rozpoznano chorobę, która została wymieniona w wykazie chorób pozostających w związku z pełnieniem służby, określonym w przepisach wydanych na podstawie art. 32 ust. 2 ustawy o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadku lub choroby pozostających w związku ze służbą, zaś uszczerbek na zdrowiu doznany wskutek choroby wynosi 10 %, wnioskodawcy należało przyznać jednorazowe odszkodowanie w kwocie 7 800 zł, tj. 780 zł za każdy procent uszczerbku na zdrowiu (patrz Komunikat Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego z dnia 9 lutego 2016 r. w sprawie przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w 2015 r.).

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd działał w oparciu o dowody z dokumentów, albowiem ich wiarygodność i autentyczność nie budziła wątpliwości stron ani Sądu, w oparciu o opinie biegłych, a także w oparciu o wyjaśnienia wnioskodawcy oraz zeznania świadka M. A., które Sąd ocenił jako wiarygodne.

Mając na uwadze całokształt okoliczności sprawy, odwołanie ubezpieczonego zasługiwało na uwzględnienie co do zasady. Z tej przyczyny w punkcie **I sentencji wyroku** Sąd na mocy przepisu art. 477<sup>14</sup> § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał wnioskodawcy prawo do jednorazowego odszkodowania przysługującego w razie choroby pozostającej w związku ze szczególnymi warunkami lub właściwościami służby, w kwocie 7 800 zł, tj. 780 zł za każdy procent uszczerbku na zdrowiu.

**W punkcie II sentencji wyroku** Sąd oddalił dalej idące odwołanie, tj. odwołanie w zakresie, w jakim wnioskodawca domagał się zmiany zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie prawa do jednorazowego odszkodowania w kwocie 30 000 zł.

Orzekając o kosztach zastępstwa procesowego jak **w punkcie III sentencji wyroku** Sąd wziął pod uwagę, że odwołanie zasługiwało na uwzględnienie co do zasady i ustalił, że koszty zastępstwa procesowego wyrażały się kwotą 360 zł, należną wnioskodawcy od strony pozwanej (art. 98 k.p.c. w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie – Dz. U. z 2015 r. poz. 1800).

Nieuiszczone w sprawie koszty sądowe w postaci kosztów pracy biegłych Sąd zaliczył na rachunek Skarbu Państwa, o czym orzekł jak **w punkcie IV sentencji wyroku**.